ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, za účasti: **I) TICO-INVEST s.r.o.,** se sídlem Freyova 21, Praha 9, **II) JUDr. Božena Konvalinková,** správce konkurzní podstaty úpadce Barvy a laky, s. p. „v likvidaci", Vinohradská 26, Praha 2, **III) Ing. M. H.,** proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2010, č. j. ZKI-O-24/167/2010/Ves, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010-104,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení a z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 12. 1. 2003 u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán prvního stupně") návrh na opravu údajů v katastrálním operátu dle § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), dále jen „katastrální zákon", spočívající v doplnění parcely pozemkového katastru č. 324 o výměře 399 m^2 na jeho LV č. 131. V tomto návrhu žalobce uvedl, že jak plyne z rozhodnutí státního notářství pro Prahu 10 ze dne 7. 5. 1987, č. j. 10 D 1743/86-45, předmětnou parcelu zdědil na základě závěti po J. P.. Dne 19. 6. 2003 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o neprovedení opravy v údajích katastrálního operátu, č. j. OR-142/2003-101/1, s tím, že tato parcela není v citovaném rozhodnutí státního notářství č. j. 10 D 1743/86-45 zahrnuta.

[2] S tímto oznámením vyjádřil žalobce podáním ze dne 23. 7. 2003 nesouhlas, v němž uvedl, že pozemek p. č. 324 v rozhodnutí státního notářství č. j. 10 D 1743/86-45 není proto, že toto rozhodnutí vycházelo z evidence katastru nemovitostí. Zároveň však neexistuje právní titul, kterým by J. P. předmětný pozemek převedla na třetí subjekt. Správní orgán prvního stupně žalobci následně zaslal sdělení a výzvu ze dne 14. 10. 2008, jehož přílohou byl záznam podrobného měření změn ze dne 21. 7. 2008, č. 823-44/2008 (dále jen „ZPMZ č. 823-44/2008“). Na předmětné sdělení a výzvu pak navazovala dvě sdělení o opravě jiné nesprávnosti ze dne 6. 1. 2009 a ze dne 24. 6. 2009. Návrhu žalobce správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 27. 10. 2009, č. j. OR-142/2003-101, nevyhověl a zároveň rozhodl, že v katastru nemovitostí bude zapsán ZPMZ č. 823-44/2008, kterým byly vytvořeny parcely č. 461/1, 461/2, 493/14-17 a 428/4-7, stanovil, kdo bude nadále evidován jako jejich vlastník, a že parcely č. 493/12, 493/1, 428/2 a 428/1 budou nadále evidovány v geometrickém a polohovém určení daném ZPMZ č. 823-44/2008.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce jako jediný z účastníků řízení odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 16. 4. 2010, č. j. ZKI-0-24/167/2010/Ves, kterým dle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (dále též jen „správní řád z roku 1967“) změnil výroky rozhodnutí prvního stupně tak, že – zkráceně vyjádřeno – a) návrhu žalobce se nevyhovuje; b) správní orgán prvního stupně z moci úřední opraví chybu v údajích v katastrálním operátu dle § 8 katastrálního zákona; c) mění se výrok o tom, kdo bude evidován jako vlastník jednotlivých pozemků tvořících původně parcelu č. 324 a určuje se mimo jiné, kdo bude evidován jako vlastník parcely č. 493/12, a d) parcely budou v katastru nemovitostí evidovány v souladu s výsledky ZPMZ č. 823-44/2008.

[4] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 28. 7. 2010 žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud k podání Ing. M. H. ze dne 2. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010-80, rozhodl usnesením ze dne 8. 10. 2013, č. j. 5 A 170/2010-85, tak, že s ním bude nadále jednat jako s osobou zúčastněnou namísto Ing. M. H. a Mgr. A. H.. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 140/2013, kterou však podáním ze dne 22. 11. 2013 vzal zpět, pročež Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 11. 2013, č. j. 9 As 140/2013-17, řízení o ní zastavil. Na den 21. 10. 2013 městský soud nařídil ústní jednání, v jehož závěru vyhlásil rozsudek, jímž žalobu zamítl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II. a III.). Tento rozsudek, označený č. j. 5 A 170/2010-104-109 a zjevně chybným datem 18. 10. 2013, soud doručil zástupci žalobce (26. 10. 2013), žalovanému (29. 10. 2013) a osobám zúčastněným na řízení (27. 10. – TICO-INVEST, s. r. o., 30. 10. – JUDr. Boženě Konvalinkové, správkyni konkurzní podstaty úpadce Barvy a laky, s. p. „v likvidaci“ a 25. 10. 2013 – Ing. M. H.).

II.
Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení a repliky žalobce

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku nejprve v části nazvané „*[d]robné vady řízení před správním orgánem a soudem*“ uvedl, že ačkoli správní orgány od něj explicitně požadovaly vyhotovení geometrického plánu na obnovení parcely (PK) č. 324, samy se spokojily s vyhotovením ZPMZ č. 823-44/2008, jehož vytváření se stěžovatel nemohl jakkoli zúčastnit. Městský soud pak dle názoru stěžovatele nemohl dle § 107a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez jeho návrhu zaměnit osobu zúčastněnou na řízení za jiný subjekt, jak učinil shora citovaným usnesením

č. j. 5 A 170/2010-85. Městský soud také neměl v průběhu 14 denní lhůty pro podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení, resp. do doby rozhodnutí o ní, nařizovat ústní jednání.

[6] V okruhu námitek označeném jako „*[p]rimární důvody kasační stížnosti*“ stěžovatel nejprve namítl údajnou nezákonnost délky řízení, která dle § 8 odst. 3 katastrálního zákona činí 30 dnů a ve zvláště odůvodněních případech 60 dnů ode dne doručení návrhu. K tomu stěžovatel dále uvedl, že dle § 8 odst. 1 téhož zákona může být předmětné řízení zahájeno i z moci úřední, přičemž toto řízení nebylo nikdy přerušeno. Vzhledem k tomu není dle stěžovatele „*v právním státě akceptovatelné, aby až dne 27. 9. 2009 bylo ve správním řízení vydáno rozhodnutí, jež lze zahájit i z moci úřední, dle zákona 67/1971 Sb.*“. Uvedený zákon, zjevně maje na mysli zákon č. 71/1967 Sb., označil stěžovatel za předpis „*z doby totality, který při výhradním užití jazykového výkladu právní normy*“ umožňuje neaplikaci zásady dvojinstančnosti řízení a předvídatelnosti rozhodnutí.

[7] Stěžovatel dále namítl, že podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád z roku 2004“), a ani podle správního řádu z roku 1967 nebylo možné, aby odvolací správní orgán rozhodl v neprospěch jediného odvolatele. V daném případě tak bylo případně nutno zahájit z moci úřední nové řízení o opravě údajů v katastrálním operátu.

[8] Stěžovatel namítl také nezákonnost výroků rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný postupoval v rozporu s § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 i s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995-29, č. 700/2000 SJS, dle kterého „*[d]ojde-li odvolací orgán k závěru, že je nutno změnit napadené rozhodnutí jen v některém výroku nebo části některého výroku, pak ohledně částí změnou nedotčených musí zamítnout odvolání a napadené rozhodnutí potvrdit.*“ Výroky č. 1 prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného však znějí shodně tak, že se návrhu stěžovatele nevyhovuje. Pokud by žalovaný hypoteticky postupoval dle § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967, byl by takový postup v rozporu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 3. 1998, č. j. 6 A 198/95-27, č. 428/1999 SJS, ze kterého mj. vyplývá, že postup podle § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967 nelze použít, jestliže by se opravou měnil smysl (vlastní obsah) výroku rozhodnutí.

[9] Jako „*[k]ardinální důvod kasační stížnosti*“ stěžovatel uvedl, že předmětem správního řízení nikdy nebyl pozemek p. č. 175, z něhož vznikla parcela č. 493/12. V této souvislosti namítl také překvapivost rozhodnutí žalovaného spočívající rozšíření předmětu řízení. Sdělení a výzva správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 10. 2008, jehož přílohou byl ZPMZ č. 823-44/2008, se dle stěžovatele týkaly výhradně obnovení parcely č. 324 a nikoli pozemku p. č. 175. Předmětné sdělení a výzva měly být interpretovány i ve světle sdělení o opravě jiné nesprávnosti ze dne 6. 1. 2009 a ze dne 24. 6. 2009. V letech 2003 až 2010 bylo k předmětnému pozemku evidováno duplicitní vlastnictví svědčící stěžovateli. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1737/2012, dle kterého je katastrální úřad oprávněn zrušit duplicitní vlastnictví záznamem pouze na základě prohlášení o uznání vlastnictví, popřípadě pravomocného rozsudku soudu o určení vlastnictví.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění stěžovaného rozsudku, zopakoval některé argumenty uvedené již v jeho vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že trvá na svém postoji ve správním řízení, tj. že pozemek p. č. 493/12 nabyla příklepem v dobrovolné dražbě dne 19. 12. 2000.

[13] Osoby zúčastněné na řízení II) a III) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[14] V replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stěžovatel předně plně odkázal na jím podanou kasační stížnost. Dále uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím fakticky přikázal správnímu orgánu prvního stupně, aby z úřední povinnosti zahájil řízení o opravě chyb v katastrálním operátu dle § 8 katastrálního zákona „*spolu s úpravou správního řádu z roku 1967, byť toto řízení mohlo být zahájeno až po 16. 10. 2010.*“ Žalovaný dle svého vyjádření provedl svým rozhodnutím také opravu zřejmých nesprávností dle § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967. Dle názoru stěžovatele však tímto postupem není možné zrušit list vlastnictví, jak dle jeho názoru žalovaný učinil. Stěžovatel v neposlední řadě vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného, že postupem dle § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967 lze měnit obsah správního rozhodnutí. Žalovaný měl přihlédnout k tomu, že se jedná o právní úpravu již derogovanou, a také k relevantní judikatuře.

[15] Podrobnější reprodukce argumentů uplatněných v řízení o kasační stížnosti potřebná není, neboť stěžovateli i žalovanému je tato argumentace známa.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jemu předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

III.A K námitce nezákonné délky správního řízení

[17] Námitka nezákonné délky řízení nemůže z důvodů dále uvedených zrušení stěžovaného rozsudku městského soudu opodstatňovat.

[18] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že oprava chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona je faktický správní úkon, kterému nepředchází zákonem formalizovaný postup. Správní řízení zahájí katastrální úřad teprve poté, co mu byl doručen nesouhlas oprávněné osoby s provedením či neprovedením opravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, č. j. 3 As 11/2010-259; tento, jakož i dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jsou dostupné na www.nssoud.cz). Ustanovení § 8 odst. 3 katastrálního zákona stanovilo, že „*[o]pravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu.*“ Tato lhůta tak dopadá výhradně na provedení opravy v katastrálním operátu a nikoli na případné následné správní řízení završené rozhodnutím. Jedná se přitom o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení není doprovázeno sankcí.

[19] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že doba, po kterou trvalo řízení před správním orgánem prvního stupně (tj. od podání nesouhlasu s oznámením o neprovedení opravy dne 23. 7. 2003 do vydání prvostupňového rozhodnutí

ze dne 27. 10. 2009) – tedy více než šest let – je extrémně dlouhá a rozhodně významným způsobem překračuje lhůtu pro rozhodnutí stanovenou v § 49 správního řádu z roku 1967. Samo její nedodržení – aniž by je Nejvyšší správní soud chtěl omlouvat – nemůže však být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem. Právní řád v této souvislosti nabízí stěžovateli jiné prostředky ochrany, o kterých však Nejvyššímu správnímu soudu v tomto řízení nepřísluší rozhodovat. Nadto lze obecně konstatovat, že kasace stěžovaného rozsudku pouze z důvodu nedodržení lhůty pro rozhodnutí ve správním řízení by nijak nepřispěla k ochraně stěžovatelových práv, neboť by tím pouze došlo k dalšímu oddálení konečného rozhodnutí ve věci.

[20] Stěžovatelovo tvrzení, „*že motivem tohoto postupu byla aplikace správního řádu z doby totality*“, akceptovat rovněž nelze. Ustanovení § 179 správního řádu z roku 2004 totiž stanoví, že „*[ř]ízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona* [pozn.: 1. 1. 2006]*, se dokončí podle dosavadních předpisů.*“ Správní orgány tudíž neměly jinou možnost, než postupovat v řízení dle správního řádu z roku 1967. Opačný postup znamenal by porušení zásady legality výkonu veřejné moci obsažené v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

III.B K námitce změny rozhodnutí v neprospěch jediného odvolatele

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce tvrzené nemožnosti změnit rozhodnutí v neprospěch jediného odvolatele.

[22] Skutečnost, že stěžovatel byl jediným z účastníků řízení před správním orgánem prvního stupně, který podal odvolání, nehraje v daném případě žádnou roli. Jakkoli § 90 odst. 3 správního řádu z roku 2004 stanoví, že „*[o]dvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem,*“ správní řád z roku 1967 takové ustanovení neobsahoval. Kromě absence podobného ustanovení však o nedůvodnosti stěžovatelovy námitky svědčí i dobová judikatura. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 2. 1997, č. j. 6 A 202/94-28, „*[z] toho, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu* [§ 59 odst. 1 správního řádu z roku 1967]*, vyplývá jeho oprávnění změnit nebo zrušit napadené rozhodnutí i v neprospěch odvolatele.*“ Vrchní soud v Praze přitom neuvedl (a ani z ničeho jiného opak neplyne), že by takovému postupu bránilo, podal-li odvolání pouze jediný z účastníků správního řízení. Nejvyšší správní soud nenalezl žádný důvod, jenž by mohl vést ke korekci právního názoru Vrchním soudem v Praze v citovaném rozsudku vysloveného, neboť šlo o závěr plně respektující relevantní právní úpravu.

III.C K námitce nezákonnosti výroků rozhodnutí žalovaného

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nezákonnosti výroků rozhodnutí žalovaného, dle které, pokud žalovaný změnil napadené rozhodnutí jen v některém výroku, pak měl ohledně části změnou nedotčen odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Uvedenou námitku uplatnil stěžovatel, byť obecně a značně nepřehledně, již v žalobě. Jde však o námitku neopodstatněnou.

[24] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný nepostupoval dle § 47 odst. 6 správního řádu z roku 1967 (jak stěžovatel sugeruje), neboť jeho rozhodnutím nedošlo k pouhé opravě chyb v psaní, počtech a jiných zřejmých nesprávností, nýbrž jím byl změněn samotný obsah výroků 2. a 3. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jednalo se tedy bezpochyby o postup dle § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 (jak ostatně žalovaný výslovně a správně připomíná ve vyjádření ke kasační stížnosti).

[25] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že měnil-li žalovaný jen část výroků rozhodnutí prvního stupně, měl ve zbytku odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit, jak ostatně plyne i ze stěžovatelem citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, č. j. 5 A 27/1995-29, č. 700/2000 SJS. Žalovaný pochybil, pokud formálně změnil veškeré výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli výroky č. 1. obou rozhodnutí byly obsahově prakticky totožné. Takové pochybení však nemohlo vést městský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. Obsahem právní úvahy judikované citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze totiž bylo, aby odvolací orgán rozhodl o celém předmětu řízení, tj. aby výrok či výroky jeho rozhodnutí postihovaly vše, o čem bylo v řízení rozhodováno. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, publikovaném č. 1109/2007 Sb. NSS, uvedl, že je „*při nedostatku výslovné právní úpravy ve správním řádu* [z roku 1967]*, ochoten akceptovat i výrok odvolacích správních orgánů při vyslovení částečné změny výroku, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí ‚ponecháno beze změny' či obdobné výroky, lze-li však beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky* (důraz doplněn)." V posuzovaném případě je přitom nepochybné, že smyslem rozhodnutí žalovaného bylo ponechat výrok 1. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezměněn.

III.D K námitce rozšíření předmětu řízení a překvapivosti rozhodnutí žalovaného

[26] Nelze přisvědčit ani námitce, dle které žalovaný údajně nesprávně a překvapivým způsobem rozšířil předmět správního řízení o pozemek p. č. 493/12.

[27] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje tvrzenou překvapivost zahrnutí parcely č. 493/12 do předmětu řízení. Jak správně připomenul městský soud, o tom, že k tomuto pozemku bude nadále evidováno vlastnické právo svědčící osobě zúčastněné na řízení I) byl stěžovatel výslovně informován sdělením a výzvou správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 10. 2008, jehož přílohou byl ZPMZ č. 823-44/2008, na jehož základě byla předmětná parcela rozdělena. Na této skutečnosti nic nemění ani následná sdělení správního orgánu prvního stupně o opravě jiné nesprávnosti ze dne 6. 1. 2009 a ze dne 24. 6. 2009 týkající se toliko nesprávně uvedeného číselného označení obnovené parcely p. č. 324.

[28] Je nesporné, že nesouhlas stěžovatele s neprovedením opravy ze dne 23. 7. 2003 se týkal pouze (v té době neexistující) parcely č. 324. Správní orgán prvního stupně následně neshledal, že by katastrální operát obsahoval chybu stěžovatelem označenou, pročež jeho návrhu nevyhověl. Zároveň však nalezl chybu jinou, kterou postupem dle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona z vlastní iniciativy (z moci úřední) opravil.

[29] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že opravil-li správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný, chybu v katastrálním operátu z moci úřední, nebyl nijak vázán rozsahem původního (neúspěšného) návrhu stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu ve shora citovaném rozsudku č. j. 3 As 11/2010-259 konstatoval, že ačkoli je v návrhových řízeních zpravidla „*správní orgán obsahem návrhu vázán, nelze současně odhlížet od speciální právní úpravy obsažené v katastrálním zákoně, jakož ani od smyslu a účelu opravy v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona.*" Nelze pak správním orgánům vytýkat, že vzhledem k věcné souvislosti a z důvodu hospodárnosti rozhodly o opravě chyby v katastrálním operátu v jediném řízení spolu s rozhodnutím o návrhu stěžovatele. Smyslem institutu opravy dle § 8 katastrálního zákona je totiž uvedení údajů v katastru nemovitostí

v soulad s evidovanými listinami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005-125, publikovaný pod č. 986/2006 Sb. NSS). Proto nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu stavět dispoziční zásadu nad účel, jehož má být opravou dosaženo.

[30] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1737/2012 je pak v této souvislosti nepatřičný, neboť toto rozhodnutí řešilo právní otázku „*zda je vedení duplicitního zápisu vlastnictví v katastru nemovitostí nesprávným úředním postupem*“; Nejvyšší soud tehdy mimo jiné uvedl, že zápis duplicitního vlastnictví je „*zvláštním případem zápisu práv do katastru nemovitostí*“, tedy nikoli opravou chyb dle § 8 katastrálního zákona, která je – jak již shora vyloženo – faktickým úkonem, jehož uskutečnění správní orgán pouze oznamuje dotčeným osobám.

[31] V rozsudku ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009-75, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[o]pravou chyby dochází pouze k dodatečnému nahrazení údaje chybně evidovaného v katastrálním operátu údajem z hlediska právní úpravy katastru nemovitostí správným, tedy takovým údajem, který je v souladu s listinami založenými ve sbírce listin. To ještě nevylučuje, že skutečným vlastníkem dané nemovitosti či nositelem jiného zapisovaného práva k nemovitosti je někdo jiný, než komu zápis v katastru svědčí, pouze se presumuje, že zápis v katastru odpovídá skutečnosti (viz § 11 a § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem). Pokud se stěžovatelka skutečně domnívá, že je vlastníkem zmiňovaného pozemku parc. č. 111/20, je na ní, aby se domáhala ochrany příslušnou žalobou v občanském soudním řízení. Pokud by pak soud v občanském soudním řízení rozhodl v její prospěch, bylo by takové pravomocné soudní rozhodnutí dostatečným podkladem i pro změnu údajů v katastru nemovitostí.*“

[32] Pro uvedené bylo zcela namístě, aby správní orgán prvního stupně parcelu č. 493/12 do předmětu řízení z moci úřední zahrnul, neboť jak plyne ze ZPMZ č. 823-44/2008, její část (dnes parcela č. 493/14) byla dříve součástí obnovované parcely č. 324. Je pak právně souladné, že o této parcele rozhodl ve výroku č. 2. svého rozhodnutí i žalovaný, neboť by jej v opačném případě zatížil nepřezkoumatelností (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 60/2006-46). Správní orgány obou stupňů tudíž postupovaly správně, přičemž Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého žalovaný pouze zvolil „*přesnější a správnější formulaci výroku, který nemohl být pro žalobce překvapivý.*“

III.E K ostatním námitkám vad řízení před správním orgánem a soudem

[33] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se zbylými námitkami stěžovatele označenými jako „*[d]robné vady řízení před správním orgánem a soudem*“.

[34] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou námitku, dle které správní orgány po stěžovateli vyžadovaly pro obnovení parcely č. 324 vyhotovení geometrického plánu, avšak samy se spokojily s vyhotovením ZPMZ č. 823-44/2008, jehož vytváření se stěžovatel nemohl jakkoli zúčastnit. S touto námitkou se dostatečným způsobem vypořádal již správní orgán prvního stupně na str. 5 odůvodnění svého rozhodnutí. Městský soud tyto závěry převzal. Takový postup není zcela vyloučen a byl mnohokráte judikatorně aprobován (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. III. ÚS 874/11). K řečenému pak Nejvyšší správní soud ještě dodává, že jakkoli stěžovatel neměl možnost se vytváření ZPMZ č. 823-44/2008 účastnit, správní orgán prvního stupně mu v souladu s § 33 správního řádu z roku 1967 poskytl prostřednictvím sdělení a výzvy ze dne 14. 10. 2008

možnost se k tomuto podkladu pro rozhodnutí vyjádřit, což podáním ze dne 28. 11. 2008 stěžovatel také učinil.

[35] Neopodstatněnou je pak i námitka, dle které městský soud nemohl bez návrhu stěžovatele zaměnit osobu zúčastněnou na řízení za jiný subjekt. Vzhledem k tomu, že soudní řád správní neobsahuje úpravu procesního nástupnictví osob zúčastněných na řízení, použijí se dle § 64 s. ř. s. přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu. Jakkoli městský soud odkazuje (chybně) na § 107a odst. 1 o. s. ř., je zřejmý následující vývoj účastenství. Po úmrtí Ing. M. H. a poté, kdy se Ing. M. H. na základě dohody dědiců a dle usnesení Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 2. 11. 2012, č. j. 23 D 145/2012-84, stal výlučným vlastníkem pozemku, na základě jehož vlastnictví byli před tím osobami zúčastněnými Ing. M. H. a Mgr. A. H., postupoval soud dle § 107 odst. 1 téhož zákona, dle kterého „*[j]estliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat.* […] *O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.*“ Takové usnesení městský soud vydal dne 8. 10. 2013 (viz odst. [4]). Fakt, že po vydání tohoto rozhodnutí přestal městský soud jednat s Mgr. A. H. jako s osobou zúčastněnou na řízení, neměl a nemohl mít žádný vliv na jeho meritorní rozhodnutí a tudíž ani na právní poměry stěžovatele. Městskému soudu dle platné právní úpravy nic nebránilo rozhodnout o procesním nástupnictví i bez návrhu stěžovatele; jistá nepřesnost, eventuálně neúplnost, odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývající z chybné citace § 107a o. s. ř. (popř. z absence úvahy o aplikaci § 34 odst. 4 s. ř. s. ve vztahu k účastenství Mgr. A. H.) důvodem pro kasační zásah Nejvyššího správního soudu není. V usnesení citované ustanovení § 107a o. s. ř. pak zakládá toliko možnost žalobce iniciovat záměnu účastníků v případě převodu nebo přechodu práva nebo povinnosti účastníka řízení, o něž v řízení jde.

[36] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce, dle které městský soud neměl v průběhu 14 denní lhůty pro podání kasační stížnosti proti usnesení o záměně osob zúčastněných na řízení, resp. do doby rozhodnutí o ní, nařizovat ústní jednání. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost, kterou stěžovatel podal proti shora citovanému usnesení městského soudu č. j. 5 A 170/2010-80, je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí soudu. Městský soud sice mohl řízení přerušit a vyčkat skončení řízení o tehdy podané kasační stížnosti (vzaté stěžovatelem zpět - viz odst. [4]), avšak měl-li sám o okruhu účastníků jasno, nic mu nebránilo, aby v řízení dále pokračoval s osobou, již v předmětném (pravomocném) usnesení jako osobu zúčastněnou na řízení označil; nařízení ústního jednání a jeho konání ještě v průběhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení neodporovalo žádnému zákonnému ustanovení.

IV.
Závěr a náklady řízení

[37] Souhrnně lze konstatovat, že žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícímu relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatele nebyla ve správním řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Městský soud podanou žalobu správně a s dostatečným odůvodněním zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil jakéhokoliv pochybení způsobilého přivodit zrušení stěžovaného rozsudku.

[38] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[39] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti a osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady vzešlé z povinnosti, kterou jim soud uložil, nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, jak je ve výroku II. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu